

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50-
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΑΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρδάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθῆναι, 9 Μαρτίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 15

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ναί, εἶπε. Ὡστόσο φοβάμαι πῶς
γιά σήμερα, δὲν ἔχεις πιά καιρό. Πές
μου δμως ποιά ὥρα ἔρχεσαι τὸ βρά-
δυ καὶ συγυρίζεις τὴν κάμαρά μου
γιὰ νὰ κοιτάζω νὰ βρίσκομαι ἐδῶ καὶ
νὰ σοῦ λέγω ἀπὸ λίγο κάθε φορὰ
ὥσπου νὰ τελειώσῃ. Εἶναι μεγάλη ἱ-
στορία καὶ κάθε φορὰ πού τὴ λέω
βάζω καὶ κάτι καινούργιο.

Ἡ Μπέκυ ἀναστέναξε βαθεῖα.

—Ἀχ, ἔκανε, τώρα πιά δὲν θὰ μὲ
νοιάζει διόλου ἂν θὰ εἶναι βαρὺς ὁ
κουβάς μὲ τὰ κάρβουνα ἢ ἂν θὰ μοῦ
δίνη ξύλο ἢ μαγεύρισσα. Φθάνει πού
θὰ μπορῶ νὰ συλλογίζουμαι πῶς τὸ
βράδυ θὰ ἔρχουμαι ἐδῶ καὶ θὰ κάθε-
στε νὰ μοῦ λέτε τὴν ἱστορία.

—Θὰ σοῦ τὴν πῶ ὅλη ὥσπου νὰ
τελειώσῃ, τὴ βεβαίωσε ἡ Σάρα μὲ
πεποίθησιν.

Ὅταν ἡ Μπέκυ κατέβηκε πάλι
κάτω στὸ ὑπόγειο δὲν ἦταν ἡ ἴδια
Μπέκυ πού ἀνέβαινε πρὶν τὴ σκάλα
ἀγκομαχώντας ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ με-
γάλου κουβά. Στὴν τσέπη της εἶχε
ἓνα δεύτερο κομμάτι γλυκό, εἶχε
ζεσταθῇ κι' εἶχε ξεκουρασθῇ μὰ δὲν
ἦταν μόνο τὸ γλυκό καὶ ἡ φωτιά πού
τῆς εἶχαν δώσει νέες δυνάμεις, ἦταν
καὶ τὰ καλὰ λόγια τῆς Σάρας.

Ὅταν ἡ Σάρα ἔμεινε μοναχὴ της
κάθησε στὴν ἀγαπημένη της θέσιν
μπρὸς στὸ τραπέζι, στήριξε τὰ πό-
δια της σὲ μιὰ καρέκλα, ἀκούμπησε
τὰ χέρια της στὰ γόνατα καὶ ἄρχισε
νὰ σκέπτεται:

—Ἀν ἤμουν πριγκήπισσα ἀληθι-
νὴ θὰ μπορούσα νὰ κάνω πολλὰ κα-
λὰ στοὺς φτωχοὺς. Μὰ ἀκόμη κι' ἂν
φαντασθῶ μονάχα πῶς εἰμαι πριγ-
κήπισσα, τάχα δὲν μπορῶ νὰ φανῶ
καλὴ σ' ὅποιον ἔχει ἀνάγκη, ὅπως

ἔκανα τώρα; Τί εὐτυχισμένη, τί χα-
ρούμενη πού φαινόταν ἡ καὶμένη ἡ
Μπέκυ. Σὰν νὰ τῆς εἶχα κάνει κανέ-

να μεγάλο δῶρο. Τί περίεργο! νὰ
μπορῇ κανεὶς νὰ κάνῃ εὐτυχισμένον
τὸν ἄλλον μὲ τόσο λίγα πράγματα!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

—Νά, τὸ γατάκι πού μοῦ χάρισαν. Σὰς ἀρέσει;

*Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὸν Νηρέα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'

Τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα

Δίκες βδομάδες ἀργότερα ἡ Σάρα εἶχε ἀπὸ τὸν πατέρα της κάτι νέα πὺ ἀναστάτωσαν ὅχι μόνον αὐτὴ τὴν ἰδίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ σχολεῖο ὁλόκληρο καὶ ἔδωσαν θέμα γιὰ συζήτηση ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες ἀπὸ τὴ σοφίτα ὡς τὰ ὑπόγεια.

Ὁ λοχαγὸς Κρήβ τῆς ἔγραφε καὶ τῆς διηγόταν μιὰ πολὺ περιεργὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα ἱστορία. Εἶχε πάει καὶ τὸν εἶχε βρεῖ ἕνας παλιὸς συμμαθητῆς του. Αὐτὸς εἶχε μεγάλες ἐκτάσεις ἐκεῖ στὶς Ἰνδίες καὶ σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κτήματά του ἀνακάλυψαν διαμάντια καὶ εἶχε κάνει τὸ ταξίδι γιὰ νὰ ἐρθῇ νὰ ὀργανώσῃ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀδαμαντωρυχείων αὐτῶν. Ἄν ὅλα πῆγαιναν καλὰ, ὅπως εἶχε τὴν ἀπόλυτη πεποίθησιν, θὰ γίνονταν τόσο πλούσιος, πὺ ἡ σκέψῃ μόνον τῆς περιουσίας πὺ θ' ἀποκοῦσε τοῦ ἔφερνε ζάλη καὶ ἐπειδὴ εἶχε μεγάλη ἀγάπην στὸν παιδικὸ τοῦ φίλο τὸν λοχαγὸ Κρήβ ἤρθε νὰ τοῦ προτείνῃ νὰ γίνῃ συνεταῖρος του γιὰ νὰ πλουτίσῃ καὶ αὐτὸς μαζί του.

Αὐτὰ ἦταν ὅσα μπόρεσε τουλάχιστον νὰ καταλάβῃ ἡ Σάρα ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ πατέρα της. Δίχως ἄλλο ἂν ἐπρόκειτο γιὰ καμμιά ἄλλη ἐπιχείρησιν, ὅσο σπουδαία καὶ ἂν ἦταν, τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ τοὺς ἔκανε τόσο μεγάλη ἐντύπωσιν. Μὰ μιὰ δουλειὰ πὺ ἔχει νὰ κάνῃ μὲ διαμάντια εἶναι κάτι πὺ μοιάζει λιγὺ καὶ μὲ τὰ παραμύθια τῆς Χαλιμάς καὶ μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια εἰδησιν κανένας δὲν μποροῦσε νὰ μείνῃ ἀδιάφορος. Ἡ Σάρα γοητευμένη ἄρχισε νὰ περιγράφῃ τὴν Ἑρμῖνα καὶ τὴν Δόττη τὶς ὑπόγειες στοᾶς τῶν ἀδαμαντωρυχείων πὺ ἦταν ὅλες στρωμέναι μὲ ἀστραφτερά πετράδια καὶ πὺ μέσα σ' αὐτὰς ἔσκαβαν μέρα-νύχτα μελαψοὶ ἰθαγενεῖς μὲ βαρεῖς λαστοὺς στὰ χέρια τους.

Οἱ περιγραφὲς αὐτὲς ἐνθουσίαζαν τὴν Ἑρμῖνα καὶ ἡ Δόττη ζητοῦσε ἀπὸ τὴ Σάρα νὰ τοὺς λένῃ κάθε βράδυ τὴν ἰδίαν ἱστορία.

Ὅλα αὐτὰ ξενεύριζαν φοβερὰ τὴν Λαβίνια καὶ εἶπε κρυφὰ τῇ Τζέσση πὺς δὲν ἔδινε καμμιά πίστη στὰ «παραμύθια» τῆς Σάρας.

Ἡ μαμά μου ἔχει ἕνα δαχτυλίδι μονόπετρο μ' ἕνα διαμάντι ἐπάνω, εἶπε. Ἐξέρω πὺς κοστίζει πολλὰ, πολλὰ χρήματα καὶ ὅμως τὸ διαμάντι αὐτὸ δὲν εἶναι μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα ρεβίθι. Φαντάσου λοιπὸν νὰ ἔχῃς ἀδαμαντωρυχεῖα ὁλόκληρα, γεμάτα τέτοιες πέτρες. Οἱ ἄνθρωποι θὰ γίνονταν τόσο πλούσιοι πὺ θὰ ἦταν

στ' ἀλήθεια πολὺ γελοῖο τὸ πρᾶγμα.

— Κι' ὅμως ἴσως ἡ Σάρα νὰ πρὸκειται νὰ γίνῃ τόσο πλούσια, ἔκανε ἡ Τζέσση γελώντας.

— Ἡ Σάρα δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ γίνῃ πλούσια γιὰ νὰ εἶναι γελοία, εἶπε ἡ Λαβίνια περιφρονητικά.

— Μοῦ φαίνεται πὺς δὲν τὴν χωνεύεις, ἔκανε ἡ Τζέσση.

— Κάνεις λάθος, ἀπάντησε ἡ Λαβίνια πικαρισμένη, δὲν πιστεύω ὅμως στὰ παραμύθια τῆς γιὰ τὰ ἀδαμαντωρυχεῖα.

— Κι' ὅμως γιὰ νὰ ὑπάρχουν διαμάντια θὰ ὑπάρχουν καὶ ἀδαμαντωρυχεῖα. Ὁ Λαβίνια, ξέρεις τί μοῦ διηγήθηκε ἡ Γερτρούδη;

— Οὔτε ξέρω, οὔτε θέλω νὰ μάθω. Θὰ εἶναι βέβαια πάλι τίποτε γιὰ τὴ Σάρα.

— Ἀκριβῶς. Μιὰ ἀπὸ τὶς καινούργιες τῆς μανίες λοιπὸν εἶναι νὰ φαντάζεται πὺς εἶναι πριγκήπισσα. Τὸ φαντάζεται ὅλη τὴν ὥρα, ἀκόμη καὶ στὴν τάξη, ἔτσι λέει, μαθαίνει πὺς εὐκολὰ τὰ μαθήματά της. Θέλει μάλιστα νὰ πείσῃ τὴν Ἑρμῖνα νὰ κάνῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο μὰ ἡ Ἑρμῖνα λέει πὺς γιὰ πριγκήπισσα εἶναι πολὺ χοντρή.

— Ἡ Ἑρμῖνα εἶναι πολὺ χοντρή καὶ ἡ Σάρα πολὺ ἀδύνατη, εἶπε ἡ Λαβίνια.

Ἡ Τζέσση χαμογέλασε πάλι πονηρά.

Ἡ Σάρα λέει πὺς γιὰ νὰ εἶσαι πριγκήπισσα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶσαι ὁμορφὴ ἢ ἀσχημὴ, πλούσια ἢ φτωχή. Ἐκεῖνο πὺς ἔχει σημασία εἶναι ὅ,τι σκέπτεσαι καὶ ὅ,τι κάνεις.

— Θὰ φαντάζεται βέβαια πὺς μποροῦσε νὰ ἦταν πριγκήπισσα καὶ ἂν ἀκόμη ζητιάνευε στοὺς δρόμους. Ἀπ' ἐδῶ καὶ ἔμπροσθεν δὲν τὶς μιλοῦμε θὰ τὴν φωνάζουμε : Ὑψηλοτάτη.

Τὰ μαθήματα εἶχαν τελειώσει γιὰ ἐκείνη τὴν ἡμέρα καὶ τὰ δύο κορίτσια καθισμένα στὴν τάξη, μπρὸς τὴν ἀναμένη σόμπα ἀπολάμβαναν τὴν ὥρα αὐτὴ πὺς γιὰ τὰ παιδιά εἶναι ἡ πὺς εὐχάριστη τῆς ἡμέρας.

Ἡ μὲς Μιντὼ καὶ ἡ μὲς Ἀμέλια ἔπαιρναν τὸ τσάι τους κάτω στὸ ἰδιαίτερό τους σαλονάκι καὶ ἦταν ἡ στιγμή ὅπου οἱ φιλενάδες μποροῦν νὰ καθήσουν καὶ νὰ ποῦν τὰ δικά τους, ὅταν μάλιστα καὶ οἱ μικρὲς κάθονται φρόνιμες καὶ δὲν τρέχουν καὶ φωνάζουν καὶ κάνουν φασαρία ὅπως τὸ συνειθίζουν πάντα στὰ παιχνίδια τους. Ἐννοεῖται ὅμως πὺς ὅταν τὸ παράκαναν οἱ μεγάλες τοὺς ἐπέβαλαν ἡσυχία βάζοντάς τους τὴ φωνὴ καὶ καμμιά φορὰ δίνοντας καὶ μερικὰ μπαταάκια, καὶ ὅταν καὶ οἱ μεγάλες

δὲν κατάφερναν νὰ κάνουν τίποτε τότε ἐξάπαντος δὲν θ' ἀργοῦσε νὰ παρουσιαστῇ ἡ μὲς Μιντὼ ἢ ἡ μὲς Ἀμέλια καὶ ἡ ὥρα ὡς τῆς ἐλευθερίας ἔπαιρνε τέλος.

Ἡ Λαβίνια μιλοῦσε ἀκόμη ὅταν ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἡ Σάρα συνόδευμένη ἀπὸ τὴ Δόττη πὺς εἶχε πάρει τὴ συνήθειαν νὰ τὴν ἀκολουθεῖ παντοῦ σὰν σκυλάκι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

A. ΚΟΥΠΡΙΝ

Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΡΓΙΤΩΝ

— Συνέχεια ἀπὸ προηγούμεν. καὶ τέλος —

— Δὲν πιστεύω στὰ θαύματα — καὶ σίγουρα ὅλ' αὐτὰ τὰ γέννησε ἡ φαντασία μου. Ἡ κορδέλλα ὅμως πὺς βρέθηκε δεμένη στὰ δάχτυλά μου ; Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὰ πουλάκια τὰ λυπᾶμαι καὶ θὰ τοὺς ξαναδώσω τὴν λευτεριά τους.

Σηκώθηκε καὶ ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὴν σειρά ὅλα τὰ κλουδιά. Κάμψα πουλὰ ἐφευγαν βιαστικά : ἄλλα πάλι, λὲς καὶ δὲν πίστευαν στὴν ἀναπάντεχη εὐτυχία, φαίνονταν φοβισμένα καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ βγοῦν ἔξω. Ἐνας σπίνος τόσο τὰ ἔχασε, πὺς πέταξε ἀπὸ τὸ κλουδί καὶ ἤρθε καὶ κάθησε στὸν ὦμο τοῦ ποιητῆ, τὸν κοίταξε ἕνα δυὸ δευτερόλεπτα καλὰ-καλὰ μὲς τὰ μάτια καὶ ὕστερα ἐνθουσιασμένος ἔβγαλε μιὰ χαρούμενη φωνὴ καὶ πέταξε ψηλὰ-ψηλὰ στὰ σύννεφα.

— Μπορεῖ κανένα νὰ μοῦ μείνῃ, νὰ μὴ θελήσῃ νὰ φύγῃ, σκεφτόταν ὁ ποιητῆς μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα. Ἀλλ' ὅχι κανένα δὲν ἔμεινε. Ὅλα πέταξαν. Τί ἀχαριστία σκέφτηκε.

Ἀπὸ τότε ὁ ποιητῆς ἔπαψε νὰ πιάνῃ πουλὰ. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν πολὺ νέος ἀκόμη καὶ δὲν καταλάβαινε καλὰ τί θὰ πῇ ἐγωῖσμός καὶ φιλοτιμία, δὲν ὁμολόγησε ποτὲ καὶ σὲ κανένα πὺς ὅ,τι ἔκανε τὸ ἔκανε ἀπὸ συμπόνια στὰ πουλάκια.

— Τὰ βαρέθηκα — ἔλεγε στοὺς γνωρίμους του. — Μ' ἀπασχολοῦσαν ἀπ' τὴ δουλειά μου.

Τὸ πὺς βρέθηκε ἡ κορδέλλα στὰ δάχτυλά του, δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ τὸ ἐξηγήσῃ.

Τὴν ἔκρυψε σ' ἕνα συρτάρι καὶ στὴν ἀρχὴ κάπου-κάπου τὴν κοίταζε. Ὑστερὰ μὲ τὸν καιρὸ τὴν ἔχασε. Κι' ὅταν ὕστερα ἀπὸ χρόνια τὴν ξαναθυμήθηκε ἡ κορδέλλα εἶχε χαθεῖ.

Μπορεῖ νὰ τὴν ξαναχρειάστηκε ὁ βασιλιάς τῶν σπουργιτιῶν γιὰ κανένα ἄλλον.

(Ἀπὸ τὸ Ρωσικὸ) ΛΙΖΑ ΜΑΡΚΟΥ-ΠΙΑΤΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΡΙΑΤΙΚΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΙΑ Διαπλάσπουλα, δὲν θυμοῦμαι τώρα ἀπὸ ποῖο μέρος, μὰς ἔγραφε κάποτε πὺς πέρασε τὶς Ἀποκριές : « Ἡρῶαν πολλοὶ στὸ σπίτι μας ντυμένοι καρναβάλι τὴν Κυριακὴν ντυθήκαμε καρναβάλι καὶ μεῖς καὶ πῆγαμε σὲ πολλὰ σπῖτια : στὸ δρόμο εἶδαμε καὶ ἄλλους πολλοὺς ντυμένους καρναβάλι. . . » Ἔτσι, φαίνεται, τὸ λένε στὸν τόπο της : ὅταν βάζῃ κανένας μασκαράδικα, ντύνεται καρναβάλι. Ἡ φράση μὰς ἄρεσε καὶ ἀπὸ τότε τὴ μεταχειρίζομαστε καὶ μεῖς. Μὴ σὰς φανῇ λοιπὸν παράξενο ἂν θὰ σὰς πῶ τώρα καὶ ἐγὼ, πὺς τὴν Τσιγκοπέφτη τὸ βράδυ ἤρθαν στὸ σπίτι μου τρία παιδιά « ντυμένα καρναβάλι », καὶ ζήτησαν νὰ μὲ ἱδοῦν.

— Εἶναι Διαπλάσπουλα ; ρώτησα τὴν ὑπερήτρια.

— Ἔτσι λένε, μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Ἀγόρια ἢ κορίτσια ;

— Μόνον τὸ ἕνα εἶναι κορίτσι.

— Καὶ τί ἡλικίας ;

— Ἐξέρω καὶ ἐγὼ ; Μεγαλοῦτσικα φαίνονται.

— Καλὰ, πέρασέ τα στὴ σάλλα.

Τὰ παιδιά πὺς περίμεναν στὸ ἀντρέ, μπῆκαν μὲ θόρυβο στὴ σάλλα, βγήκα καὶ ἐγὼ ἀπ' τὸ γραφεῖο μου, καὶ εἶδα τρεῖς πραγματικῶς χαριτωμένους μασκαράτζικους. Τὸ κορίτσι — ἴσαμε δεκαπέντε χρονῶν φαίνονταν — ἦταν ντυμένο κολομπίνα : τὰ γόρια, λίγο μικρότερα, φοροῦσαν ναυτικά, ἀλλὰ μὲ κόκκινες τραχηλιές καὶ σειρήνια, καὶ χρυσὰ κουμπιά (καρναβάλι !). Μόνον τὸ κορίτσι μιλοῦσε καὶ ἡ γλωσσίστα του πῆγαινε ροδάνι : τὰ γόρια ἦταν μουγγὰ : πρέπει ὅμως νὰ γελοῦσαν πολὺ κάτω ἀπὸ τὶς μάσκες τους, γιὰ τὰ κεφάλια τους κουνοῦνταν ἀταχτα καὶ κάπου-κάπου ἔφευγε καὶ κανένα κχ, κχ. . .

— Λυποῦμαι, τοὺς εἶπα, πὺς δὲν ἔχω νὰ σὰς ρίξω κομψεῖ καὶ σερπαντίνες, οὔτε νὰ σὰς προσφέρω γλυκά : ἔχω πένθος. . .

— Τὸ ξέρουμε, ἀποκρίθηκε ἡ Κολομπίνα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μὰς ἐμπόδιζε νὰ ῥοῦμε νὰ σὰς ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου. Τρία παιδιά ντυμένα μασκαράδικα δὲν εἶναι κανένα πολὺ χαρμόσυνο θέαμα : εἶναι μάλλον θλιβερό καὶ ταιριάζει μὲ τὸ πένθος.

— Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω. . .

— Μὰ ναί ! Κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα, πρέπει κανεὶς νὰ λὲξ ἐξυπνάδες : ἀλλοῦς εἶναι σαχλὸς μασκαράς, καὶ ἡ

σάλλα δὲν εἶναι βέβαια τίποτα φαίδρὸ. — Κι' ὅμως μιὰς ἐξυπνότατα, Κολομπίνα μου ! Κι' οἱ σύντροφοί σου, ἂν μιλοῦσαν, στοιχηματίζω πὺς θάλεγαν ἐξυπνάδες.

— Τὰ γόρια ; ἔκαμε περιφρονητικὰ ἡ Κολομπίνα. Μὰ τὰ γόρια εἶναι πάντα κουτὰ καὶ ἡ μάσκα τὰ κάνει κουτότερα. Τὸ ξέρουν, βλέπετε, καὶ γι' αὐτὸ δὲν μιλοῦν. Γελοῦν μόνον σὰ χάρηδες.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπα γυρίζοντας στὰ ναυτάκια. Μιλήστε λοιπὸν νὰ διαψεύσετε τὴ συντροφισσά σας. Τί ἰδέα ἔχετε γιὰ τὰ χιόνια τοῦ Ὑμηττοῦ ;

Μιλὰ τὰ ναυτάκια. Τραντάχτηκαν μόνον ἀπὸ γέλια.

— Βλέπετε ; ἔκαμε ἡ Κολομπίνα. Μὰ τί ἰδέα νάχουν γιὰ τὰ χιόνια τοῦ Ὑμηττοῦ, ἀφοῦ χιόνια, πάγοι, μπούζια εἶναι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ; Καλύτερα

πὺς δὲν μιλοῦν. Μὰ καὶ σεις δὲν εἶπατε μιὰ φορὰ πὺς τὰ κορίτσια εἶναι πὺς ἐξυπνά ἀπὸ τὰ γόρια ; Μοῦ φαίνεται πὺς ἡ παρέα μας εἶναι μιὰ ἀπόδειξη.

— Ἀ, Κολομπίνα ! βλέπω πὺς πολὺ τὸ πῆρες ἀπάνω σου. . .

— Ποιὸ ; δὲν πῆρα πάνω μου τίποτα !

— Μ' ἄς μιλήσουν ἐπιτέλους καὶ τὰ ναυτάκια ! Πρέπει νὰ ὑπερασπίζομεν τὸ φύλο τους !

Ἀντὶ νὰ μιλήσουν, τὰ ναυτάκια, μὲ δυνατὰ γέλια, ὤρμησαν στὸ διάδρομο γιὰ νὰ φύγουν. Ἡ Κολομπίνα τὰ κολοῦθησε. Ἀλλὰ τὴ στιγμή πὺς περνοῦσε τὴν πόρτα, τράβηξε μιὰ ἀπὸ τὶς ψεύτικες μπούκλες της — τί ἐκπλήξη ! — καὶ μοῦ εἶπε :

— Τὰ ναυτάκια εἶναι κορίτσια. Ἐγὼ μόνον εἶμαι ἀγόρι !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΛΙΛΗ, ΠΑΥΛΗΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

15.

Καθὼς πῆγαιναν, ἄκουσαν κάτι γυρλίσματα πὺς ἔρχονταν ἀπὸ ἕνα μέρος περιφραγμένο μὲ σανίδες. Ὁ φράχτης αὐτὸς εἶχε στὴ μέση καὶ μιὰ μεγάλη χοντροκαμωμένη πόρτα.

— Τ' εἶν' αὐτό ; ἔκαμε ὁ Παυλῆς. Ἀκούς, Λιλή ;

— Ἀ, θὰ εἶναι τὰ γουρουνάκια τῆς κυρὰ-Ρόζας, εἶπε ἡ Λιλή.

— Καλέ, μὴν εἶναι κανένα λιοντάρι ; εἶπε ὁ Παυλῆς. Νὰ ἐτοιμάσω τὸ τουφεκί μου. . .

Ἀπὸ τὴ στιγμή πὺς πῆρε τὸ τουφεκί του, ὁ Παυλῆς ἔγινε πολὺ . . . φιλοπόλεμος. Ἡθελε καὶ καλὰ νὰ χτυπήσῃ, νὰ σκοτώσῃ — μὲ τὴ φαντασία του, ἐννοεῖται — καὶ παντοῦ ἔβλεπε θερὰ καὶ ζῶα τοῦ κυνηγίου.

Ἀλλὰ καθὼς πλησίαζαν στὸ φράχτη, ἡ πόρτα ἀνοῖξε ξαφνικά καὶ τὰ γουρουνάκια ἐξέχθησαν μὲ τόση ὁρμή, ὥστε συνεπῆραν τὸν Παυλῆ καὶ τὸν ἔρριξαν κάτω, πρὶν προφτάσῃ νὰ μεταχειρισθῇ τὸ τουφεκί.

Ἡ Λιλή εἶχε βρεθεῖ πίσω ἀπ' τὸ πορτοφύλλο καὶ δὲν ἔπαθε τίποτα.

Μὰ οὔτε καὶ ὁ Παυλῆς χτύπησε καθόλου. Σηκώθηκε ἀμέσως, τινάχτηκε καὶ φώναξε :

— Ἀδιάφορο, ἐγὼ θέλω νὰ κυνηγήσω ! Τὰ γουρουνάκια δὲν εἶναι βέβαια τοῦ κυνηγίου. Ἀλλὰ πᾶμε πάρα κάτω καὶ κατὶ θὰ βοοῦμε. Ἐ, καὶ νᾶταν λιοντάρι ! Ἐ, Λιλή ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

Λοιπόν αυτό να είναι το σπίτι ;
"Ε, ναι, αυτό θα είναι.

Τί είπε η θεία ; «Θα τραβήξω ίσια το δρόμο». Τὸν τραβήξε. «Μόλις φθάσης στὸ γαλατάδικο, θὰ στρίψης ίσια κάτω». Ἐστρίψε ίσια κάτω. «Θὰ μετρήσης ἕναν, δύο, τρεῖς, τέσσερις, πέντε δρόμους». Μέτρησε πέντε δρόμους. «Στὸν ἕκτο θὰ στρίψης δεξιά». Ἐστρίψε δεξιά κι' ἔφθασε ἡ Ἀννούλα στὸ σπίτι με τὴ σιδερένια πόρτα. Ἐκανε δηλαδή κατὰ πῶς τὴ συμβούλεψε ἡ θεία. Λοιπόν αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ σπίτι. Ἐνα σπίτι με σιδερένια πόρτα.

Ὅμως τί ὠραία πόρτα, ἔ ; Τί μεγάλη ! Τί ἀψηλὴ ! Καὶ ψυχὴ μου τί σχέδια εἶν' αὐτὰ ποὺ κάνει τὸ σιδερό. Κάτι παράξενα φύλλα, κάτι σὰν τσαμπιά σταφύλια, ποὺ πλέκονται ἀνάμεσα σὲ ὀλόσιες βέργες, κάτι σὰν φτεροῦγες πουλιῶν. Καὶ τὸ μαξιλάρι τῆς θείας ἀκόμα, ἐκεῖνο με τὰ λουλούδια καὶ τ' ἀγγελούδια, δὲν ἔχει ἔνα τέτοιο παράξενο σχέδιο. Μιὰ τέτοια πόρτα ! Δὲν ὑπάρχει δεύτερη στὸν κόσμον, τὸ δίχως ἄλλο.

Κι' ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου ;
"Ε, τέτοια θάναί κι' ἡ θύρα τοῦ Παραδείσου. Ἐτοί μεγάλη, ἀψηλὴ, σιδερένια, με πουλιά, με φρούτα, με λουλούδια κι' ἕνα χοντρὸ γυαλὶ ἀπὸ πίσω. Μόνο ποὺ στὴ θύρα τοῦ Παραδείσου στέκεται ὁ Ἅγιος Πέτρος με τὰ μούτρα κατεβασμένα, ζωωμένα τὰ φρύδια κι' ἕνα χοντρὸ κορδόνι στὴ μέση, με χοντρά κλειδιά. Ἡ Ἀννούλα τὰ ἔχει δεῖ αὐτὰ στὴν εἰκόνα, στὸ βιβλίο τῆς θείας.

Ἡ Ἀννούλα ἀνεβαίνει τὰ τρία σκαλιά, σπρώχνει τὴ θύρα καὶ γκρρρρ... τὴν ἀνοίγει.

Θεέ μου ! Ψυχὴ μου ! Τ' εἶναι ἐδῶ μέσα ; Εἶναι σπίτι μαγεμένο τοῦτο ; Ὁ Παράδεισος ! Ἐδῶ μέσα εἶναι ὁ Παράδεισος. Ἰδια κι' ἀπαράλλακτα, σὰν τὴν εἰκόνα, στὸ βιβλίο τῆς θείας. Ὅλο πρασινάδα, παντοῦ καταπράσινα φύλλα, πολὺ, μὰ πολὺ μεγάλα, πολὺ φαρδεῖα, πολὺ πλατειὰ κι' ἀνάμεσά τους ἄλλα στενόμακρα φύλλα, πολὺ πράσινα. Κι' ἂν εἶχε τοῖχο ὁ Παράδεισος, ἕνας τέτοιος τοῖχος θάταν. Καταπράσινος, γυαλιστερός, με χρυσαφίς γραμμές.

Ἐδῶ μέσα ἡ Ἀννούλα θὰ μποροῦσε νὰ μείνῃ σ' ὅλη τῆς τὴ ζωῇ. Στὴ γωνιά θάστρωνε τὸ κρεβάτάκι τῆς. Γύρω-γύρω, ἀνάμεσα στὶς γλάστρες, θάβαζε τὰ παιχνίδια τῆς. Τὸ βατραχάκι ποὺ πηδᾷ. Δηλαδή δὲν πηδᾷ πιά, μὰ πηδοῦσε ὅταν ἦταν καινούργιο. Θάβαζε ἀκόμα ἐκεῖνη τὴ μεγάλ-

λὴ ζουγραφιά, τὸ ἄγριο λιοντάρι καὶ τὴν ἄλλη, τίς δυὸ γατίτσες ποὺ παίζουν. Κάπου ἐδῶ θάβαζε τὸ γαϊδουράκι τὸ πανένιο. Θὰ τὸ σκεπάζουν τὰ φύλλα. Θὰ κρυφτῇ τὸ μούτράκι του, καὶ δὲ θὰ φαίνεται πῶς τοῦ λείπουν τ' ἀφτιά. Ἐτοί λοιπόν, ἐδῶ θὰ βάλῃ τὰ παιχνίδια τῆς ἡ Ἀννούλα καὶ θὰ εἶναι πιά σωστὸς Παράδεισος, τ' ἄγρια θηρία κοντὰ στὰ ἡμέρα ζουδία κι' ὅλοι ἀγαπημένοι, ὅπως στὴν εἰκόνα, στὸ βιβλίο τῆς θείας. Κι' ὅταν θὰ γίνῃ καλὸ κορίτσι καὶ τῆς πάρῃ ἡ θεία τὴν κούκλα ποὺ τῆς ἔταξε, ἐδῶ μέσα θὰ τὴν βάλει τὴν κούκλα, ἐδῶ στὴ γλάστρα, στὸ φυτὸ, στὴ ρίζα του. Κι' ἡ κούκλα πιά, θὰ εἶναι ἡ Εὐα. Γιὰ φίδι, θὰ τυλίξῃ στὴ ρίζα, μιὰ χοντρή καφετιά κλωστή. Ὅμως πρέπει νὰ γίνῃ πολὺ, μὰ πολὺ καλὸ κορίτσι, γιὰ νὰ τῆς πάρῃ τὴν κούκλα ἡ θεία. Πρέπει νὰ μὴν παίρνει κρυφὰ τὴ ζάχαρη ἀπὸ τὴ ζαχαριέρα καὶ νὰ μὴ βουτᾷ κρυφὰ τὸ δάχτυλο, στὸ βάζο με τὸ μέλι. Κι' ἀκόμα πρέπει νὰ μὴν κρυφακούῃ, σὰν ἔρχονται βίζιτες στὸ σπίτι. Γιατὶ ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀμαρτίες, λέει ἡ θεία. Καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ ἀμαρτίες ἡ Ἀννούλα, ἂν θέλῃ νὰ κάθεται στὸν Παράδεισο. Ναι, ναι, πρέπει νὰ γίνῃ πολὺ, μὰ πολὺ καλὸ κορίτσι, νὰ μὴ χάσῃ, ὅταν τὴ στέλνῃ ἡ θεία στὰ θελήματά. Ἐμπρός, ἄς μὴ χάνῃ τὸν καιρὸ τῆς. Ἄς τρέξῃ γρήγορα, ὅπως τῆς παράγγειλε ἡ θεία. «Θ' ἀνέβῃς τὴ σκάλα, τῆς εἶπε, καὶ θὰ τραβήξῃς γιὰ πάντα».

Προχώρησε λοιπόν ἡ Ἀννούλα μ' ἀποφασιστικὸ βῆμα. Καὶ εἶδε μπροστά τῆς μιὰ κατάσπρη σκάλα, ποὺ ἀνέβαινε ψηλά, μὰ ὥς ποὺ ἔφθανε αὐτὴ ἡ σκάλα ; Ἐσκυψε τὸ κεφάλι, δὲν μπόρεσε νὰ δῇ. Ὑπάρχουν τέτοιες σκάλες στὸν κόσμον ; Ἐτοί ὠραῖες, ἔτσι ἄσπρες ὅλο μάρμαρο ; Ἀπλώνει τὸ χέρι ἡ Ἀννούλα, χαϊδεύει τὸ σκαλοπάτι. Θεέ μου, γλυστερὸ ποὺ εἶναι ! Βάζει τὸ μάγουλό τῆς στὸ σκαλὶ, ποὺ εἶναι τόσο δροσερό, ποὺ σούρχεται νὰ τὸ φιλήσῃ.

Μὰ πάλι χάνει τὸν καιρὸ τῆς. Χώπ ! μιὰ καὶ σηκώνεται ἡ Ἀννούλα.

— Τράκα, τράκα, τράκα, τράκ, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα.

— Τράκα, τράκ, τράκα, τράκ, τὰ παντουφλάκια τῆς Ἀννούλας, πάνω στὴ σκάλα.

— Τράκα, τράκα, τράκα, τράκα, τρέχει, ἀνεβαίνει, τρέχει, μὰ τὰ σκαλιά δὲν τελειώνουν, τράκα, τράκα, τρέχει. Τί καλὰ ποὺ ἡ θεία ἔχει μιὰ φίλη, σ' ἕνα τέτοιο σπίτι. Κάθε ποὺ θάρχεται ἡ Ἀννούλα στῆς θείας, θὰ λέῃ νὰ τὴν στέλνῃ θελήμα ἐδῶ, στῆς

φίλης τῆς. Καὶ θ' ἀνεδοκατεβαίνῃ τὰ σκαλάκια, τράκα-τράκ, τράκα-τράκ καὶ θάναί πολὺ ὠραία.

— Τρόκα, τρόκα, τρόκα-τρόκ τὰ ποδαράκια πάνω στὸ λευκὸ μάρμαρο.
— Τρόκα-τρόκ, τρόκα-τρόκ, ὅλο κι' ἀνεβαίνει ἡ Ἀννούλα.

Μὰ τί σπίτι εἶναι λοιπόν τοῦτο, ποὺ ἔχει μιὰ σκάλα ποὺ δὲν τελειώνει ; Εἶναι σ' ἀλήθεια, σπίτι μαγεμένο ; Κι' ἡ σκάλα μὴν εἶναι μαγεμένη κι' αὐτὴ ; Ἀφοῦ ἔχει τόσο πολὺ λουλούδια, ἀφοῦ εἶναι τόσο λευκὴ, ἀφοῦ ἡχολογοῦν τὰ παντουφλάκια σὰν νὰ χαίρονται, ἀφοῦ δὲν τελειώνει ποτὲ αὐτὴ ἡ σκάλα ; Μὴν εἶναι μαγεμένη ;

Ἐτοί τότε κι' ὁ Ἰακώβ. Εἶδε στὸν ὕπνο του μιὰ σκάλα. Κι' ἦταν μιὰ σκάλα συνειθισμένη ; Ὁχι. Ἦταν μιὰ μαγεμένη σκάλα. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ γῆ. Ἀνέβαινε, προχωροῦσε, ξεπερνοῦσε τὰ πιδ ψηλὰ σπίτια, ἔφθανε τὰ δέντρα, ἀγγίζει τὸν οὐρανὸ. Χωνόταν μέσα στὰ σύννεφα. Καὶ ξαφνικά, ἔξοπρισε ἕνα γύρο ὁ γαλάζιος οὐρανός. Σκίστηκε ὁ θόλος, βγήκε τὸ κεφάλι τοῦ Θεοῦ. Μὲ τᾶσπρα γένια ὀλόγυρα στὸ παχουλὸ τοῦ προσώπου, καὶ κατάσπρα μουστάκια τόσο πολλὰ, ποὺ τοῦ μισοσκέπαζαν τὸ στόμα. Κι' ὁ Θεὸς μίλησε στὸν Ἰακώβ καὶ μιὰ μουσικὴ ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴν πλάση.

Μιὰ μουσικὴ ξεχύνεται ἀπὸ κάπου. Ἡ Ἀννούλα σταματᾷ, κρατᾷ τὴν ἀνάσα τῆς. Μιὰ μουσικὴ γλυκειά, μιὰ μουσικὴ σὰν νᾶναι μουροδάτη, σὰν νᾶναι λουλουδένια. Σὰν νὰ σὲ ζαλίζει, σὰν νὰ σ' ἀνεδάζῃ ψηλά, ψηλά, σὰν νὰ σὲ χώνῃ στὰ σύννεφα. Σὰν νὰ σὲ θρονιάζῃ στὸν οὐρανὸ.

Σίγουρα εἶναι μιὰ μαγεμένη σκάλα τοῦτο.

Ἡ Ἀννούλα βαδίζει τώρα σιγά, σιγά, βαδίζει ἀλαφρά, με προσοχή, τὰ παντουφλάκια οὔτε κἂν ἀκούγονται. Ἀνεβαίνει στὰ νύχια, προχωρεῖ στὴ σκάλα τοῦ Ἰακώβ, ποὺ εἶναι γεμάτη φῶς, ποὺ ξεφουγεῖ μουσικὴ ἀπὸ τοὺς τοίχους γύρω.

Μιὰ πόρτα φράζει τὸ δρόμο.

Χράπ ! ἀνοίγει. Ἡ Ἀννούλα στέκει σὰν μαρμαρωμένη.

Μιὰ κυρία παρουσιάζεται.

— Τί ζητᾷς ἐδῶ ;

Τὸ χαμόγελο τῆς Ἀννούλας χάνεται.

— Μ' ἔστειλε ἡ θεία μου, ἡ θεία μου ἡ κυρὰ Γαρουφαλιά, μ' ἔστειλε ἡ θεία μου καὶ εἶπε λέει, λέει ἡ θεία μου νὰ πῶ στὴν κυρὴ Ἀρετῇ, λέει...

— Λάθος κάνεις, παιδί μου. Πήγαινε ἀπὸ δῶ. Δὲν καθεταί καμιά κύρ' Ἀρετῇ, ἐδῶ μέσα.

ΙΡΣΙΜ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙ. ΒΑΔΙΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Καὶ ὅμως πόση διαφορά μεταξὺ τους. Τὸ ἕνα δηλαδή τὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Ἐλπίδος» ἦταν βρώμικο καὶ συχαμερὸ, ἐνῶ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Ἀστέρος» ἦταν καὶ καθαρὸ καὶ κομψό, ἡ πρόσοψή του ἔλαμπε στὸν ἥλιο, τὰ τραπέζια του ἦσαν καινούργια, τὰ ποτήρια του ἄστραφταν καὶ οἱ πετσέτες του ἦσαν κατάσπρες.

Ὅταν ὁ κ. Περικλῆς με τοὺς τρεῖς μικροὺς πλησίασαν στὸ κατώφλι τοῦ ξενοδοχείου, φάνηκε ἕνας ἄντρας ζωηρός. Ἀπὸ τὰ μουστάκια του καὶ τὸ γενάκι του θὰ καταλάβαινε κανεὶς πῶς ἦταν καλὸς στρατιωτικὸς. Τὸ χαρούμενο πρόσωπό του εἰδειχνε πῶς οἱ δουλειές του δὲν πήγαιναν ἄσχημα.

Τὰ παιδιά μόλις τὸν εἶδαν κοντοστάθηκαν λίγο, ἀλλ' ὕστερα, σὰν νὰ τᾶσπρωχνε ἡ φωνὴ τῆς καρδιάς τους, ἔτρεξαν καὶ τὰ τρία νὰ ριχτοῦν στὴν ἀγκαλιά τοῦ θειοῦ τους, ἡ μάλ' ὅσον στὰ γόνατά του, γιατί ὁ ἄνθρωπος ποὺ στεκόταν στὸ κατώφλι τοῦ ξενοδοχείου ἦταν σωστὸς γίγας. Τόσο ποὺ ὁ Φραγκίσκος ἔφθανε δὲν ἔφθανε ὡς τὴν μέση του.

— Μπαρμπα Θωμά ! μπαρμπα Θωμά ! φώναξαν τὰ τρία παιδιά.

Ὁ κύριος Περικλῆς ἔβλεπε γεμάτος συγκίνηση τὸ θέαμα αὐτὸ κι' ἔλεγε μέσα του :

«Τελος πάντων, τέλειωσαν τὰ βάσανα τῶν καλῶν αὐτῶν παιδιῶν. Ὁ θεὸς τους φαίνεται ἄνθρωπος τίμιος καὶ καθὼς πρέπει καὶ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ «Ἀστέρος» δὲν ἔχει κακὴ ὄψη. Τώρα πιά δὲν τὰ λυπᾶμαι, ἔχουν καλὸ προστάτη».

Ὅσο γιὰ τὸν καλὸν μπαρμπα Θωμά κι' αὐτὸς δὲν φαινόταν λίγο σατισμένος γιὰ τὴν ξαφνικὴ ἐφοδο τῶν τριῶν παιδιῶν. Μὲ πολλὴν ἀγάπη δέχθηκε τίς θωπιές τους, τὰ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ τὰ φιλοῦσε δυνατά. Ἐπειτα κάθησε, ἔβαλε στὰ γόνατά του τὸν Φραγκίσκο καὶ εἶπε :

— Καὶ τώρα, παιδιά μου, ἀφοῦ φιληθήκαμε κάμποσο,

δὲν μοῦ λέτε, νᾶχουμε καὶ καλὸ ρώτημα ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε ;

— Ὀλόσινα ἀπὸ τὸ σπίτι μας.

— Ἀπὸ τὸ σπίτι σας ;

— Μάλιστα ἀπὸ τὸ σπίτι μας ὀλόσινα.

— Καὶ πῶς ἤρθατε ;

— Ἦρθαμε με τὸ πλοῖο.

— Καὶ γιατί παιδιά μου νᾶφήσετε τὴν πατρίδα σας καὶ νάρθητε ἐδῶ στὸ Βλιδάχ ;

— Γιὰ νὰ σᾶς δοῦμε, γιὰ τίποτε ἄλλο.

— Καὶ μονάχα γιὰ νὰ με ἰδῇτε κάνατε ὅλο αὐτὸ τὸ ταξίδι, παιδιά πράματα ; εἶπε ὁ μπαρμπα Θωμάς, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ καταλάβῃ τί τρέχει.

— Δὲν ἐλάβατε λοιπόν τὸ γράμμα τῆς μητέρας ; ρώτησε ὁ Γιάννης λίγα ἀνήσυχος.

— Ὁχι, παιδί μου, δὲν ἔλαβα τίποτε.

— Δὲν ξέρετε λοιπόν πῶς ὁ πατέ-

ρας σᾶς ἄφησε χρόνους καὶ πῶς ἡ μητέρα ἀρρώστησε καὶ πέθανε κι' αὐτὴ ; Ὅταν εἶδα πῶς μείναμε πεντάρφανα θυμήθηκα τί μοῦ εἶχε πεῖ ἡ συχωρεμένη ἡ μητέρα :

«Ὁ θεὸς Θωμάς φάνηκε πάντα καλὸς ἀδελφὸς στὸν πατέρα σας. Ἐλπίζω λοιπόν πῶς καὶ σὲ σᾶς θὰ φανῇ καλὸς θεὸς καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ στοὺς πέντε δρόμους». Ἐπήρα λοιπόν κι' ἐγὼ τὰ δελφάκια μου καὶ ἤρθαμε νὰ σᾶς βροῦμε.

— Μὰ παιδιά μου, μάρτυς μου ὁ Κύριος, δὲν καταλαβαίνω γρῶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε τώρα καὶ τόσην ὠρα. Πρῶτον ποὺ ἐγὼ δὲν εἶχα ποτὲ ἀδελφὸ... πῶς γίνεται λοιπόν νὰ ἔχω τρία ἀνίψια ;

— Λοιπόν... δὲν εἴσατε σεῖς ὁ μπαρμπαθας μὲς ὁ Θωμάς ;

— Ναι βέβαια εἶμαι ὁ μπαρμπα Θωμάς ὅχι ὅμως καὶ ὁ μπαρμπαθας σας. Ἐμένα με λένε Θωμά...
— Καστέρα.

— Ὁχι, παιδί μου. Ἐμένα με λένε μπαρμπα Θωμά Καραδέκα, ἀκουσες ; Καραδέκα.

Τὰ παιδιά ἔμειναν ἄλαλα. Γιατὶ ἐκεῖ ποὺ ἦσαν βέβαια πῶς τέλειωσαν πιά τὰ βάσανά τους μὰ καὶ ὁ μπαρμπα Θωμάς τὰ εἶχε δεχθῇ με τόσην ἀγάπη, ἔξφνου εἶδαν ὅλα τους τὰ ὄνειρα νὰ χάνονται καὶ νὰπομένουν πάλι ὀρφανὰ καὶ ἀπροστάτευτα. Καὶ ἡ ἰδέα αὐτῇ τοὺς ἔκανε τόσο κακό, ποὺ τὰ κακόμοιρα ἀρχισαν νὰ κλαῖνε.

Ὁ κύριος Περικλῆς ἐξήγησε τότε στὸν μπαρμπα Θωμά Καραδέκα πῶς ἤρθαν σ' αὐτὸν γιατί κι' ὁ μπαρμπα Θωμάς Καστέρας ἦταν ἀπόστρατος κι' εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι τὴν ἴδια ἐποχὴ μ' ἐκεῖνον.

— Ἀχ ! τί καλὸς ποὺ φαίνεται, ἔλεγε κλαίοντας ὁ μικρὸς Φραγκίσκος. Ἀχ πόσο σᾶς ἀγάπησα, μπαρμπα-Θωμά.

— Ἀλλά, μικρούλη μου, σὲ βεβαιῶνῶ πῶς δὲν ἤθελα ἄλλο καλύτερο παρὰ νὰ ἤμουν ἀληθινὰ θεὸς σας καὶ σεῖς ἀνηψάκια μου. Μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ τὰ συμβιβάσουμε. Δὲν εἶναι καὶ τόσο εὐχάριστο πρᾶγμα νὰ ζῇ κανεὶς ἀλομόναχος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Κι' ἄλλο ἕνα κοριτσάκι, ἀληθινὸ αὐτὸ, «ντυμένο καρναβάλι». (Βλ. Ἀθην. Ἐπιστολή)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Π Ο Θ Ο Σ

Θάθελα νάχα γεννηθεί στη θάλασσα
[ένα κύμα
Κάποια σταγόνα στα νερά, πού δεν τή-
[ξεχωρίζεις
Και να πλανιέμαι πάντοτε στού πέλα-
[γου τὰ πλάτη
Δίχως κανείς να με ρωτά: πού πᾶς και
[πού γυρίζεις.

Θάφευγα κάθε δειλινό, πού πιάνει ή
[τρικυμία,
Χωρίς σωστό προορισμό και πικραμένη
[σκέψη·
Καβάλλα στην άπέραντη άρμάδα τών
[κυμάτων
Θάσχιζα ολάκερη τή γή, ως πού να
[πάρη ή φέξη.

Κάποια στιγμή θα σταματᾷ τὸ πάλεμα
[τάνεμον
Κι' από τὰ μύρια σχήματα κι' από τὰ
[χιλία κάλη
θάπλώνεται ή άκύμαντη κι' ή γαλανή
[αϊθρία
Γεμάτη θεία άπλότητα, σά μιὰ παρθέ-
[να άγκάλη.

Θάνοιγουν τὰ πλεούμενα στὸν ήλιο τὰ
[πανιά τους
Πού μοιάζουν άγνωστα πουλιά με τὰ
[φτερά άπλωμένα·
Τότε στη φέστα του φωτός πού θα γιορ-
[τάζουν όλοι
Κάποια άκτινούλα φωτερή θα πέφτη
[και σ' έμένα.

Μελέαγρος [B]

PIERRE LOTI

Η ΚΙΝΕΖΟΥΛΑ

Ήταν στο πέλαγος, στὰ νότια τής
Κίτρινης Θάλασσας, μ' ένα καιρό θλι-
βερό του Σεπτεμβρίου... Έγραφα...

Η Κινεζούλα—ένα γατάκι πούχα πε-
ριμαζέφει απ' την Κίνα—έμενε κάτω απ'
το κρεβάτι μου εδώ και δυο βδομάδες.
Ζούσε μόνη της, αποσταβηγμένη, μελα-
γχολική, σχεδόν πάντα λυπημένη, λές
απ' τη νοσταλγία για την ξωτική πα-
τρίδα της, πού δεν θα ξανάβλεπε πιά...

Ξαφνικά την είδα στο μισοσκόταδο
νάποτραβιέται σιγανά σά νάδινε καιρό
στον έαυτό της να σκεφτή, και κατόπι
διευθύνθηκε προς τὰ μένα, διατακτική,
μισοσταματώντας. Με μιὰ αλωϊώτικη
χάρη σήκωνε τὸ ένα ποδαράκι της στὸν
άέρα, για λίγο, προτοῦ άποφασίσει να
τὸ πατήση χάμω για να προχωρήσει έ-
να ακόμη βήμα. Και πάντα με κοιτάζε
κατάματα, με παράπονο.

Τί μπορούσε να μ' ήθελε; Άσφαλώς
δεν πενοῦσε. Δυό'φορές τή μέρα της
έδινά φαί. Τότε, τί;... Όταν ήλθε πο-
λύ σιμά μου, πολύ σιμά κι' άκουμποῦσε

τὸ πόδι μου κάθισε στὰ πσινά της πό-
δια, μάζεψε τήν οὐρά της κι' έβγαλε
μιὰ φωνούλα πολὺ μαλακιά.

Και με κοιτάζε, κ α τ α μ α τ α, αυτό
έδειχνε πὼς έπρεπε να καταλάβαινε ο-
πως όλα τὰ άνωτέρα ζῶα πὼς δεν ή-
μουν ένα πρᾶγμα, μὰ μιὰ ὑπαρξη γε-
μάτη οίκτο, ευαίσθητη στη μικρότερη
ίκεσία τοῦ βλέμματος. Έπίσης έπρεπε
τὰ μάτια μου να ήταν γι' αὐτήν μ α-
τ ι α, δηλαδή καθρέφτες, όπου ή μικρή
της ψυχή έψαχνε μ' άγωνία να βρῇ μέ-
σα τους ένα άπαύγασμα τής δικής της.

Με τή σειρά μου την κοιτάξα. Είχε
ένα χρώμα ὑπόξανθο, με μικρά ποδα-
ράκια, με στοιφή οὐρό. Είχε ένα μυ-
τερό πρόσωπο, κι' όλη τή γοητεία της
συγκεντρωμένη στὰ μεγάλα παρόξενα
μάτια της, τ' άνασηκομένα όπως όλα
τῆς ξωτικής Άσίας, και χρωματισμένα
μ' ένα γλυκό χρυσό χρώμα, στη θέση
τοῦ πράσινου. Και καθώς την κοιτάξα,
άφησα να πέση τὸ χέρι μου ως τὸ
χαριτωμένο της κεφαλάκι και τὸ περ-
πάτησα στὸ ὑπόξανθο μαλλί της επά-
νω, για ένα πρωτό χаді.

Αὐτὸ πὸν έπακολούθησε ήταν κάτι
παραπάνω από μιὰ φυσική χαρά: Είχε
τὸ αίσθημα μιᾶς προστασίας, μιᾶς ά-
γάπης, στη στενωχώρα τής μοναξιάς
της. Νά λοιπόν γιατί βγήκε απ' τή βα-
θεία της τρύπα ή Κινεζούλα. Ήταν πού-
θελε να μου ζητήση κάτι μετὰ από χί-
λιους διαταγμούς, δεν ήταν οὔτε για
φαί, οὔτε για νερό· ήταν για τή μικρού-
λα της ψυχῆ τής γάτας, για λίγη συν-
τροφία σ' αὐτόν τὸν κόσμο, για λίγη
συμπόνοια.

Τότε ένα αδύνατο ποδαράκι άκούυ-
πησε ένάνα μου δειλά—ώ, με πόση
λεπτότητα και προσοχή!—και άφου με
συμβουλευτήκε και με παρακάλεσε με
τὸ βλέμμα της, ή Κινεζούλα, πι-
στεύοντας πὼς μπορούσε να σπρώξει
τὰ πράγματα, πήδηξε τέλος στὰ γόνα-
τά μου έλαφρά...

(Παράφραση)

Σίφουνας [A]

Ο ΚΟΥΡΕΑΣ

ΚΑΙ Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Κάποτε ένας άξιωματικός έπήγε σέ
ένα ξενοδοχείο ενός χωριού και άφου
έζητησε απ' τὸν ξενοδόχο να φάη τοῦ
είπε:

—Έχετε κανένα κουρέα εδώ; αν έ-
χετε, φέρε μου τον να με ξυρίση.

—Ο ξενοδόχος βγήκε έξω και σέ λίγο
έφερε έναν κουρέα στὸν όποιο έλεπε ο
άξιωματικός:

—Νά με ξυρίσετε, αλλά σᾶς προει-
δοποιῶ ότι έχω πολὺ τυποφόρο δόγμα.
Αν δέ με κόψετε θα σᾶς δώσω τέσε-
ρα τάλληρα, αν όμως με κόψετε θα
σᾶς σκοτώσω άμέσως με τὸ σπαθί μου.
Και δεν είσατε ο πρώτος!

Μόλις τὸ άκουσε αὐτὸ ο κουρέας κα-
τατρομάξε και μάλιστα όταν είδε τὸν
άξιωματικό να βγάξη τὸ κοφτερό του
σπαθί. Τότε έφυγε απ' εκεί τρεχάτος
και έστειλε τὸν συνεταίρο του. Κι' αὐ-
τὸς όμως σάν άκουσε ότι τοῦ είπε ο
άξιωματικός έφυγε και έστειλε τὸν μα-
θητευόμενό του. Αὐτὸς όμως δεν τα-
ράχτηκε καθόλου. Τουναντίον χάρηκε
όταν άκουσε πὼς θα πάρη τέσερα
τάλληρα.

—Μ' αὐτά, σκέφτηκε, θα κάνω μιὰ
ώραία φορεσιά για τήν Κυριακή!

Και με τή σκέψη αὐτή άρχισε να ξυ-
ρίζη τὸν άξιωματικό, ο όποιος καθό-
ταν ήσυχος μη ξευροντας σέ τί κίνδυνο
βρίσκεται.

Τέλος έτελείωσε τὸ ξύρισμα και ο
άξιωματικός σηκώθηκε για να δῇ στὸν
καθρέφτη αν τὸν έκοψε ο κουρέας. Άλ-
λά με μεγάλη του έκπληξη είδε ότι δεν
είχε πάθει τίποτε.

Τότε δίνει τὰ τέσερα τάλληρα στὸν
κουρέα και τὸν ρωτάει με θαυμασμό:

—Δέ μου λές, νεαρέ μου, πὼς είχες
τὸ θάρρος και με ξύρισες ενώ οί κύ-
ριοί σου έφυγαν κατατρομαγμένοι;
Άφου αν με έκοβες θα σέ σκοτώνα;
—Ο κουρέας άρχισε τότε να γελά και
τοῦ είπε:

—Κυρίέ μου, εσεῖς δεν θα μπορού-
σατε να με σκοτώσετε διότι μόλις θα
κοινοῦσατε για να πάρете τὸ σπαθί
σας έγὼν θα σᾶς έκοβα τὸ λαρύγγι με
τὸ ξυράφι μου και θα τῶσαχα άμέσως.

—Ο άξιωματικός τότε έγινε άσπρος
απ' τὸ φόβο του και σκέφτηκε σέ τί
κίνδυνο είχε εκθέσει τὸν έαυτό του.
Έδωσε στὸ νεαρό κουρέα ακόμη ένα
τάλληρο για τήν τὸλημή του και έφυγε.

Απὸ τότε όμως ποτέ δεν ξαναείπε
σέ κανένα κουρέα:

—Αν με κόψης θα σέ σκοτώσω!

(Απ' τὸ Γερμανικό)

Καπετάν Άγρας [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ φίλων:

—Δεν μου λές, Τάκη, τί μπουναμά
σου έκανε ο μπαμπάς σου;

—Μιὰ μετοχή· κι' εσένα, Πάνο;

Κι' ο Πάνος ξεκαρδισμένος στὰ γέ-
λια:

—Έμένα ένα άπαρέμφατο!

Σπύρο Μονάχο

**

—Δεν μου λές, Τίσις, τὰ παπούτσια
έχουν στόμα;

—Οχι βέβαια, πὼς σου ήρθε τέτοια
ιδέα;

—Νά, γιατί άκουσα τήν Ναπολιτά-
να να λέη πὼς τὰ παπούτσια της τῆς
έφαγαν τὰ πόδια.
Τσάρος

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αθήναι, 42 οδὸς Εὐριπίδου
τὴν 4 Μαρτίου 1940

ΟΤΑΝ θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ φυλλάδιο, ή
'Αποκρία θὰ έχη τελειώσει και θάχη μπε-
ή Μαγάλη Σαρακοστή. Σᾶς εύχομαι, παι-
διά μου, να τήν περάσετε με βγσία. Καί
καί ή πρόδο στο σχολείο, πού προπάντων
τόρα τή Σαρακοστή χρειάζεται εργασία,
μελέτη...

Δεν άρκει, Ταυρομάχε, να έρχεσαι στο
γραφείο μου για τίς παραγγελίες σου, αν
κι' αὐτὸ σ' εύχαιροτε τόσο όσο και μένα·
πρέπει να μὸν γράφης κάπου-κάπου και
κανένα γράμμα, όπως έκαμες σήμερα.
Χαίρω πού οί διαγωνισμοί σου τελείωσαν
καλά και σ' εύχαιροτε για τὰ καλά λόγια.
Είσαι από «διαπλασιακή οικογένεια», έ-
χεις και σὺ 17 τόμους μου στη βιβλιοθήκη
σου, και δὲν άμφισβάλω πὼς θὰ εξακο-
λουθήσης να με παίρνεις και όταν θὰ ε-
ίσαι ακόμα στο Πανεπιστήμιο...

Ελαβα 'Ιερολοχίτη, κι' εύχαιροτε πολ-
λὺ. Δεν είχες ανάγκη από τόσες δικαιολο-
γίες για τήν άργοπορία. Άσχέτως μόνον
μπορούσε να μὸν γράφης γι' αὐτὸ τὸ πε-
ριστατικό πὸν τόσο σέ στενωχώρησε. Εύ-
τυχὼς πὸν πέρασε, και να τώρα πού είσαι
παλι τακτικός μαθητῆς και παίρνεις τόσο
καλούς βαθμούς. Σὸν ένέκρινά, καθώς θὰ
είδες, τὸ ψευδώνυμο. Γράψε μου όταν σοῦ
μένει καιρός.

Μύγα Φτέρη, συνδρομή σου και ψευ-
δώνυμο άνανέωθηκαν και εύχαιροτε πολὺ.
Μήν πιστεύεις σέ «γουρουζιές»; άλλωστε ο
πρώτος αὐτός πὸν σοῦ έφερε μερικά κακά—
χερόνα και εύτυχῶς—σοῦ έφερε και πολ-
λά καλά πὸν μένουν. Τῶνισέ σοῦ λοιπόν
τόρα είναι να γίνης ποιήτρια, ένῶ, μι-
κρότερη, όνειροπολῶς να γίνης άερο-
πόρος σάν τήν Άμέλια Έρχαρτ και τήν
Έμμα Μόλλισον. Έ, φτερά χρειάζεται και
τὸ ένα και τὸ άλλο, φηλά πρέπει να πετᾷς
και με τὸν Πήγασο όπως και με τὸ άε-
ροπλάνο. Σὸν εύχομαι να τὸ κατορθώσης
και περμένω κανένα δείγμα τῆς νέας σου
κλίσης.

Ο 'Ελπιδοφόρος φρονεῖ πὼς ή ιδέα
τοῦ 'Ιάσονος—να καθιερωθῇ ημεραδὴ μιὰ
λέξη ως σύνθημα για τὰ Διαπλασάπουλα—
δεν είναι έφαρμόσιμη. Πρωτο, γιατί τὰ παι-
διά πὸν θὰ τή μεταχειρίζονταν, θὰ κινδύ-
ναυαν να παρεξηγηθῶν από «φιλοπότους»
πὸν βλέπουν παντοῦ μουσικές οργανώσεις
κτλ. Καί δεύτερο, γιατί ένα παιδί πὸν θὰ
πετούσε τή λέξη σέ μιὰ παράπη πὸν κανένα
διαπλασάπουλο δεν θὰ ήταν για να τοῦ
άπαντήση, θάναγκαζόταν να δώση εξήγη-
σεις κι' αὐτὸ δεν θὰ τοῦ ήταν βέβαια εύ-
χάριστο. —Οί αντίρρσεις τοῦ 'Ελπιδοφό-
ρου μὸν φαίνονται σοδαρές, και προπάν-
των ή πρώτη. Άς ιδῶμε τί θὰ πὸν κι'
άλλοι. Τοῦ έστειλα τὰ τρία φυλλάδια πὸν
ζήτησε.

Τὸ Δουλούδι τών 'Αλπεων όμως έπι-
δοκιμάζει τήν ιδέα, προτείνει μάλιστα να
πάρουμε για σύνθημα τή λέξη «Φαίδων»,
πὸν κι' εύχη ή είναι, κι' εύκολα θὰ μπο-
ρούσαν τὰ παιδιά να τή μεταχειρίζονται
στην όμιλία τους: «Είδες τὸ Φαίδωνα;
έχεις νέα από τὸ Φαίδωνα;» κτλ. Δεν θά-
ταν άσχημο. Άλλά έγὼ θὰ προτιμῶσα τή
λέξη πὸν προτείνει ή Βασίλισσα Νεφερ-
τίτι: «Διάπλασις» άπλούστατα! Έτσι
θαπορεπόταν και κάθε παρεξήγηση τών
«φιλοπότων». — Για τὰ παράπονα τοῦ
Δουλουδιού τών 'Αλπεων, τί να τῆς πῶ;
Ξέρω πὼς τῆς άπαντᾷ πάντα όταν έρχε-
ται.

Τὰ ή σειρά της κι' όταν έχω τόπο. Ποτέ
δεν παραμέρισα γράμμα της για να πάρω
κανόνος άλλου, γιατί εξαιρέσεις δεν κάνω.
Έπίσης, θάρρη γρήγορα κι' ή σειρά τῆς
Συλλογῆς της, να δημοσιεύσω 2—3 'Α-
σκήσεις απ' αὐτήν μαζί, όπως έκαμα και
γι' άλλες καλές Συλλογές. Κι' ή σειρά της
θὰ είχε έρθει, αν δεν παρέτεινα τήν προ-
θεσίμα κι' αν δεν λάβαινα στο μεταξύ άλ-
λες 20 Συλλογές, πὸν κι' απ' αὐτῆς έπρεπε
να δημοσιεύσω μιὰ τουλάχιστο 'Ασκήση.

Τσιγγανοπούλα τῆς 'Ερμούσου, με χαρὰ
έλαβα γράμμα σου διαστ' από ένα χρόνο,
άλλά λυπήθηκα όταν είδα πὼς δεν μὸν
δύσασαι να μὸν γράφης στο εξῆς συχνό-
τερα, γιατί έφέρεις πὼς δεν θὰ κρατούσες τήν
δύσχεσή σου. Μὰ γιατί; τόσο δύσκολο
είναι; τὸ καλοκαίρι τουλάχιστο πὸν δεν
θάχης μαθήματα;... Τὰ Λατινικά είναι
βέβαια μιὰ γλώσσα νεκρή, άλλα όταν τή
σπουδάζεις κανένας με άγάπη, βρίσκει πολ-
λές όμορφες στὰ «άμμεμπα» κείμενά της,
ώστε να μὴ τοῦ φαίνονται πᾶ «φυχρά
και άκαμπα», και μάλιστα τών ποιητῶν,
όπως τοῦ 'Ορατίου και τοῦ Βιργιλίου. Άν
δεν είδες ως σήμερα τὸ κομμάτι σου να
τὸ άναφέρω στα ληφθέντα, θὰ πῆ πὼς χά-
θηκε. Ξαναστειλά το λοιπόν ή στειλά άλλο.

Χαίρω, Μαγεμένο Δοξάρι, πὸν έγρα-
φες καλά σ' όλα τὰ μαθήματα, ακόμα και
στὰ Μαθηματικά, πὸν ως πέρυσι τάντιπα-
νούσες. Άν πῆγες σ' αὐτὸ τὸ κοντσέρτο,
γράφς μου τί έντυπώσεις σου. Δεν έξερ-
οὔτ' έγὼ γιατί ο 'Ονειροπόλος δεν σοῦ
άνταπέδωσε ακόμα τετράδιο. 'Ω, πολλά,
πλήθος Διαπλασάπουλα είναι άνω τών 16
ετών, και τὰ περισσότερα μπορείς να τὰ
ιζῆς σ' 'Αποτελέσματα τών Διαγωνισμῶν,
Τάξις Μαγάλη. Για τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ
έχεις δικιο, δεν είναι σάν τὸν «Κόκκινο
Βράχο» ή τὸν «Κακὸ Δρόμο». Κι' ή μαμ-
μὰ σου καλά σοῦ είπε πὼς ο Ζολά είναι
μεγάλος συγγραφέας, άλλα τὰ μυθιστορή-
ματά σου, έκτός από δυο-τρία, δεν είναι
για τήν ηλικία σου. Για τὸ κομμάτι σου
δεν θυμόμολ: άλλα ιδέες τί άπαντῶ παρα-
πάνω στην Τσιγγανοπούλα τῆς 'Ερμούσου.

Και σὺ, Ρεζεντά, είχες να μὸν γράφης
«χρόνια και καιρούς». Άλλά χάρηκα πὸν
είσαι καλά και προσθεῖς στα πολλά σου
μαθήματα. Είδα πὼς τήν Πρωτοχρονιά
τὸ καλύτερο δῶρο σοῦ τὸ έκαμε ο έτος
σου, πὸν σοῦ έδωσε τοῦς τέσσερις τόμους
μου—δύσες είχες ως τότε—και τοῦς δια-
βάξεις τώρα ολάκερους και τοῦς διαλαμ-
δάνεις περισσότερο παρὰ όταν τοῦς διά-
βάξες κατὰ φυλλάδιο. Έχεις μαζέψει ά-
κόμα 12 τετράδια Μ. Μ., πὸν όταν θὰ τὰ
κάνης 30, θὰ τὰ δέσσης κι' αὐτὰ για να
τὰ έχης ως ένθύμιο. Τὸ νέο σου κομμάτι
θὰ τὸ διαβάσω με τή σειρά του και θὰ σοῦ
πῶ. 'Ελπίζω τώρα να μὴ άργήσης να μὸν
ξαναγράψης.

Μελέαγρος, ο κ. Φαίδων έλαβε τὸ με-
γάλο σου γράμμα για τὸν 'Υπερραλισμό
και μὸν είπε να σοῦ άπαντήσω: 'Απ' δσα
γράφεις, τὸ πεισιτικότερο είναι πὼς σ' έν-
θουσιάζουν οί σίχοι τοῦ κ. 'Ελύτη και πὼς
κάθε φορά πὸν τοῦς διαβάξεις σέ συγκι-
νοῦν και περισσότερα, γιατί βρίσκεις σ' αὐ-
τοῦς καινούργιο περιεχόμενο. Αὐτὸ τοῦ κ.
Φαίδωνος δεν τοῦ συμβαίνει παρὰ όταν έα-
ναδιβάξεις— παραδειγματὸς χάρη— τὸν
«Κρητικό» τοῦ Σολωμοῦ, τὸ «Στενὸ Πα-
ραμύθι» τοῦ Πορφύρα, τῆ «Αθήνη» τοῦ Μα-
τίλη και τήν «Πόλη» τοῦ Καβάφη. Οί στί-
χοι τοῦ κ. 'Ελύτη, αν και τοῦς καταλα-
βαίνει, τὸν άφίνουν άσυγκίνητο. Αὐτὸ θὰ
πῆ πὼς δεν θὰ συμφωνήσετε ποτέ, άλλα
πὼς έχετε δικιο κι' οί δύο. Κι' έτσι συμ-
βαίνει πάντα σέ τέτοιου είδους ζητήματα.

Τὸ «δοκιμασμένο» όπериούσι. Τὸ «άντι-
κειμενικό» έρχεται μετὰ καιρό, μετὰ χρό-
νια. Άλλά μόνο τότε θάδραπς κανείς τί
αξιζει πραγματικῶς ο 'Υπερραλισμός, τί
έμεινε απ' αὐτόν και κατὰ πόσο βοήθησε
τὸν γνήσιο Ποιητῆ να έκφράση κάτι πε-
ρισσότερο από τοῦς προγενετέρους του.

Πρόμαχε τῆς 'Ελευθερίας, παράταση
τῆς προθεσμίας τοῦ Πεντάθλου δεν θὰ δώ-
σω, για να μὴ άναγκασθῶ ναναβάλω τή
δημοσίευση τών λύσεων τοῦ δοφυλλαδίου
και βγῶ από τή σειρά μου. Άπ' δσες άλ-
λωστε άπαντήσεις έλαβα ως τώρα, κρίνω
πὼς ως τὰ τέλη Μαρτίου θὰ λάβω άρκε-
τές. Για τὰ «Μαγικά Γράμματα» έχεις δι-
κιο: στα τελευταία μπῆκε «μετὰ ή άνευ
αναγραμματισμοῦ», ένῶ τὸ «μετὰ» ήταν
περιττό. Αὐτὸ συνέβη γιατί στο τυπογρα-
φείο φυλᾶνε τὰ «Μαγικά Γράμματα», στε-
ρεότυπα, για να τὰ ξαναδῶσουν χωρίς να
τὰ στοιχειοθετοῦν έξαρχῆς, και μιὰ φορά
πὸν χρειάστηκε κατὰ «μετὰ», έμεινε από
τότε και δεν τὸ πρόσεξα. Ναι, τήν Πέμπτη
29 Φεβρουαρίου ο 'Ανανίας είχε τὰ γενέ-
θλια του και σ' εύχαιροτε πὸν θυμήθηκες
να τὸν εύχῆς.

Ξυριανόπουλο, έχω μπροστά μου δυο
γράμμάτα σου, τὸ 6 και τὸ 7 τοῦ Φεβρουα-
ρίου. Στο πρώτο βρήκα τίς δραχμές πὸν
είχες έσχάσει, και στην έρώτησή σου ά-
παντῶ πὼς τὰ Διαπλασάπουλα, με τὰ έρ-
φια τους—Διαπλασάπουλα βέβαια κι' αὐ-
τά—τὰ λογαριάζω 20 ως 25 χιλιάδες. Τὸ
δύετρο γράμμα σου μ' ένδιαφέρει περισ-
σότερο. Μὸν λές πὼς πέφτισε στο κρεβ-
βάτι από τίς 11 κι' ως τίς 2 μένης άγρυ-
πνος, γιατί συλλογίσαι τὰ διαπλασιακά.
Μ' αὐτὸ, παιδί μου, είναι μιὰ καλὴ άρρώ-
στεια, πὸν κάποιος άλλους τήν όνιμασε
«Διαπλασίτιδα». Εύτυχῶς δεν είναι επικίν-
δυνη, παρὰ μάλλον ώφέλιμη, και περνᾷ μό-
νη της—έχι όμως ή, διαδοσίου—με τὸν
καιρό. Ο 'Ανανίας εύχαιροτε και σένα πὸν
θυμήθηκες τὰ γενέθλιά του.

Οί λύσεις δεκτές, 'Ερακλή. Χαίρω πὸν
τὸ Πάσχα θὰ έλθης εδώ να λάβης μέρος
στοῦς άγῶνες τῆς ΕΟΝ, κι' έλπίζω να σέ
ιδῶ και στο γραφεῖο μου. Πολὺ όρθή ή
άντιληψή σου δια τὸν αθλητισμό. Ο αθλη-
τῆς δεν πρέπει ναποβλέπη σέ ρεκόρ, άλλα
στην βγία και τήν εύρωστιά τοῦ σώματος.
Φυσικά, αν πετύχῃ και κανένα ρεκόρ, ά-
κόμα καλύτερα, φτάνει να μὴν τὸ κάμη
σκοπὸ τῆς ζωῆς του. Για τὰ καλά λόγια
σ' εύχαιροτε.

Κι' από σένα, Πίσις-Παρίς, έχω δυο
γράμματα σήμερα, τὸ ένα με τὸ έσώκλει-
στο ζεμπουλάκι... Άφου πῆρες 20 στα τέσ-
σερα αὐτὰ μαθήματα, τὸ εξαγόμενο θὰ ε-
ίναι βέβαια άριστα και σέ συχαίρω. Πολὺ
δυσάρεστο πὸν άρρώστησες, άλλα να πὸν
είσαι τώρα καλά και σέ λίγες ήμέρες θὰ
πᾶς και στο σχολείο. Για τή φίλη σου κι'
έγὼ εύχημάτσα τήν ιδέα πὼς σάγαπᾷ και
πρέπει να τῆς τὰ συχωρέσης όλα. Σὸν έ-
στειλα τὸ 6ο φυλλάδιο. Τὸ ψευδώνυμό σου
δεν βλέπω τήν ανάγκη να τὸ αλλάξης.

Τὸ πιστεύω, Ροζελάντα, διαστ' από 14
χρόνια πὸν μ' είχες «άγαπημένη συντρό-
φισσα», δεν μπορεί παρὰ να αίσθάνουσι τίς
χαρές και τίς λύπες μου σά δικές σου. Σ'
εύχαιροτε για τὰ καλά λόγια σ' εύχαρι-
στεί κι' ο κ. Φαίδων. Μὰ και σένα, έπι-
ζω, θὰ σέ θεωρῶν άδριο σάν ένα σύμμε-
λο τῆς διαπλασιακῆς ζωῆς, όπως σὺ θεω-
ρεῖς σήμερα τή Μαγάλη 'Ελλάδα, πὸν τή
βλέπεις από τότε πὸν ήσουν «νεοφώτιστος».
Πολὺ ώρατα κι' αὐτὰ πὸν μὸν γράφεις για
τὸν χιονισμένο 'Υμηττό και για τή χιονι-
σμένη άμυδαλιά, αὐτῆν με τὰ ζωντανά
της χιόνια. Τὰ έλαβα.

Τί λές, *Γέρο του Μωριά*! νά τυπώ-
νεται δλο τὸ φύλλο μὲ τὰ φιλά στοιχεῖα
τῶν τριῶν τελευταίων σελίδων, γιὰ νά ὑ-
πάρχη χώρος γι' ἀλληλογραφία; Μὰ πρῶ-
το, ποῦ κι' ἔτσι κι' Ἀλληλογραφία θάρχιζε
ἀπὸ τὴν 7η σελίδα καί, μὲ τὰ ἴδια στοι-
χεῖα, θάταν τὸ ἴδιο. Ἐπειτα, τὰ παιδιὰ
θάκαναν μεγάλο κόπο, πολὺ βλαβερὸ γιὰ
τὰ μάτια τους, νά διαβάξουν δλακερο φυλ-
λάδιο, καὶ μάλιστα δωδεκασέλιδο, μὲ φι-
λά. "Οχι, δὲν πρόκειται νά ξαναρχίσουν οἱ
διαπλασιακές ἐκπομπές τοῦ Μπάρι. Γιὰ τὸν
ἀριθμὸ τῶν «ἐπὶ γῆς» Διαπλασσοῦλων λέω
παράπάνω στὸ *Σκυριανόπουλο*.

Ἡλιοπερίχυτη, τὸ γράμμα πού εἶχε
παράψει τὸ ἔλαβα μόλις τώρα, καὶ τὴν
ἐπιταγὴ τῶν 400 δραχμῶν στίς 5 Φεβρουα-
ρίου. Ἀνανέωσα τὴ συνδρομὴ σου, σοῦ ἔ-
στειλα τοὺς δυὸ τόμους μ' ἐκπύωση, καθὼς
κι' ὅσα ἐξήγησε γιὰ τὰ βραβεῖα σου. Σ'
εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεπασθόμει. Ἐστει-
λα τὰ φυλλάδια στὴ νέα μου φίλη. "Ο κ.
Φαίδων εὐχαριστεῖ πολὺ τὸ μπαμπά σου
γιὰ τὰ καλὰ του λόγια.

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο. "Οκτὼ
γράμματα—μόνον ὁκτὼ, ἀπ' ὅσα ἔλαβα ὡς
τὴν 1 Μαρτίου—τὰ φυλάξα γιὰ τὸ ἔρχο-
μενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν
ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1940. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Σίλλερ, ἄ. (ΣΔ).
Πρόσχαρη, κ. (ἀντὶ τοῦ Ἡρώτις 21).
Φαίανας, ἄ. (ΑΠ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Σβού-
ρα, κ. Μόνα-Λίτσα, κ. Πλοίαρχος Νέ-
μος, ἄ. Ροξελάντια, κ.

Η Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: *Μενεξέν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ σοῦ ἔ-
στειλα καὶ τὸ φυλλάδιο πὺ χάθηκε ἀλλὰ
γιατὶ τόσο σύντομη; θὰ σκέπτεσαι ἴσως
νά μοῦ ξαναγράψῃς γρήγορα) *Στέφεν* (εὐ-
χομαι δλοφύχως περαστικά. δ κ. Ε. σ' εὐ-
χαριστεῖ γιὰ τὰ συλλυπητήρια πολλὰ χαι-
ρετίσματα ἀπ' ὅλους καὶ στὴν καλὴ μας
Υβόννη τὰ δέοντα) *Αἰγλὴν* (χαίρω πὺ
βρήκες τάχωνίσματα τοῦ Πεντάθλου οὔτε
πολὺ εὐκόλα οὔτε πολὺ δύσκολα, καὶ πε-
ριμένω τίς ἀπαντήσεις σου· τίς λύσεις τίς
ἔλαβα) *Ἀθάνια 1821—1912* (ἔλαβα,
δεκτές· τὰ σέβη μου στὴ μαμμά κι' ἕνα
φιλάκι στὴν ἀδελφούλα) *Μπιάννα Σο-
ρέλλι* (δ κ. Φαίδων διάβασε αὐτὰ πὺ γρά-
φεις γιὰ τὸ δυστύχημα τοῦ καὶ συγκινήθηκε
πολὺ· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ
σειρά του) *Δόλυ* (ναί, μοῦ φτάνει πὺ δὲν
μὲ ἔχασες· ἔλαβα τὴν ἐπιταγὴ τῶν 450
δραχμῶν, τίς διέθεσα ὅπως μοῦ γράφεις καὶ
σ' εὐχαριστῶ πολὺ· ἐλπίζω τώρα νά μοῦ
ξαναγράψῃς γρήγορα) *Ἀκρίταν* (τὰ ἔλα-
βα ὅλα· τὰ 35 φύλλα πρὸς 3 δρ. κάνουν
δρ. 105· εὐχαριστῶ) *Ανδρόφω* (ἔλαβα συν-
δρομὴ τοῦ 1939 κι' εὐχαριστῶ ναί, ἔξερω
πόσο δύσκολο εἶναι τὸ ἔμβασμα ἀπὸ τὸ
ἐξωτερικόν) *Χιονισμένον Ἄλιν* (θὰ τὸ
διαβάσω μὲ τὴ σειρά του· πολὺ καλὰ σοῦ
εἶπε ἡ μαμμά σου) *Κορφατοπούλαν* (ἔ-
λαβα τίς λύσεις πὺ μοῦ ἔστειλε δ μπα-
μπά καὶ τὸν εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ κα-
λὰ του λόγια) *Ορντινάντσα* (αὐτὸ σοῦ
τὸ ἐνέκρινε)· σήμερα δημοσιεύεται κι' ἡ
πρῶτη "Δοκίμη σου" καλὴ ἀρχή!) *Ἀ-
τρεμένητον Πιλότον* (χαίρω πολὺ· μὰ βέ-
βαια ἦταν καιρὸς ἀφοῦ μὲ παίρνεις τρία
χρόνια κι' ἔχεις μητέρα παλαιὰ Διαπλασο-
πούλα· περιμένω) *Σιδερένιο Χέρι*, *Νε-
ραΐδαν* Ἀνερόσαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 290ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
9 Μαΐου 1940.

168. Δεξιόγραφος

Θεὰ τοῦ Ὀλύμπου ἐνώθηκε
Μὲ τοῦ Ἀλεξάνδρου στρατηγόν,
Κι' ἕνας γνωστός δηλώθηκε
Φιλόσοφος σ' ἀρχαῖον καιρό.
"Ορντινάντσα

169. Συλλαβογράφος

"Η πρώτη μου εἶναι ὀρκωτικὸν
"Απ' τὴν παλιά μας γλῶσσα"
"Η δευτερὴ μου κτητικὸν"
Μὰ φτάνουνε καὶ τόσα
Στὸ Αἰγαῖο γιὰ νά προβάλλῃ
"Ωραία, μικρὴ ἢ μεγάλῃ."
Ἡλιοπερίχυτη

170. Στοιχειογράφος - Τονόγραφος

"Ὅπως εἶναι ἂν τάφησες,
Ζῶο τετράποδο θὰ μείνῃ"
Μ' ἕνα σίγμα ἂν τὸ στολίσῃς
"Ὀνομα ἀνδρικό θὰ γίνῃ,
Μ' ἂν στὸ τέλος τὸ τόνισῃς,
Τότε θὰ τὸ προσκυνήσῃς."
Πλοίαρχος Νέμος

171. Μεταγραμματισμός

"Ὅστω ἕκ τῶν ὁστώων
"Αλλάζει μόνον κεφαλήν,
Καὶ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου
Πηδᾷ γυναικὶ ὀμηρικῇ."
Σκυριανόπουλο

172. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

* - * - * - * = Πλησίον τῆς θαλάσσης.
* - * - * = Ἐβραῖος ἱερωμένος.
* - * = Φυτὸν ἐξ οὗ ὕψισμα.
* = Φωνήεν.

Κάθε ἀστερίσκος ἀντιπροσωπεύει συλ-
λαβήν. Καὶ καθέτως ἀναγινώσκονται
τὰ ἴδια.

"Ηρακλῆς

173. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 2 4 5 6 = Μέγας βασιλεὺς.
2 4 5 1 = Σύνδεσμος.
3 5 3 2 1 = Τρελλός.
4 5 4 2 1 = Ἀρχαῖος θεός.
5 4 2 1 = Μέρος τοῦ σώματος.
6 2 1 2 1 = Κακόν.

Γέρος τοῦ Μωριά

174—178. Μαρίκὸν Γράμμα

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς
ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

Λέρος, Κάσος, πῆρα, ἄλως, κάπως.
Ἑλληνοπούλα

179—185. Διόσημαντοι Λέξεις

Αἱ ζητούμεναι λέξεις, ἔχουν, μὲ τὴν
αὐτὴν ὀρθογραφίαν, δύο σημασίας. Ἡ
πρῶτη σημασία ὧν εἶναι μέρος τοῦ
σώματος (ὁστωῦν, ὄργανον κτλ.). Ἡ
δευτέρα τῶν εἶναι ἡ κάτωθι ὁριζομένη:
1, Ἰχθύς, 2, Μέρος (προῖον) τοῦ φυ-
τοῦ, 3, Ζῶον, 4, Ἐξάρτημα πλοῦ,
5, Μέρος τοῦ Σταδίου ἢ ἐργαλεῖον ὡ-
φαντοῦ, 6, Μέτρον μήκους, 7, Τὸ ἐμ-
προσθεν τοῦ στρατοπέδου.

"Ηρακλῆς

186. Φωνηεντόλιπον

*-φλρρ-δν-ν-κνμ
Ἑλληνοπούλα

187. Γεῖφος

θέμα	θέμα	ι	ι
θέμα	θέμα	ὠν	ῖν
ἀρχ'	ἀρχ'	ι	στ'
θέμα	θέμα	ι	ι
θέμα	θέμα	ι	ι

"Ηρακλῆς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 52.

619. Σόλων (Σόλ ὦν).—620. Ἰάπων-
Λάπων.—621. Νόμος—νομός.—622. Ἀ-
ριόστος ἀόριστος.—623. Τὸ γράμμα σ.
624. Π 625. ΕΡΑ-

ΣΥΣ ΤΩ (Ρέα,
ΜΗΡΟΣ ἄρα, τώρα,
ΟΡΑΓΓΗΣ ὥρα).—
ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ 626. ΤΙ-
ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ ΤΟΣ(ΤΙ-
νος, Ἰ-ρις, Τ-έλος, Ὁ ραμα, Σ-κύρος).
—627. Τὸ νικᾷν ἑαυτὸν πασῶν νικῶν
ἀρίστη.—628. Φίλει παιδείαν, ἀλήθειαν,
οἰκονομίαν καὶ εὐσέβειαν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ'—161]

«Γερμοκρατίη» (ἔτσι; . . .) ναί καί
φρόντισε γιὰ κανένα! . . .—Παναγιω-
τόπουλε, σερπαντίνες στὴν ὥρα Γαλλι-
κῶν; ; ! ! ; ; "Α! ! !

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[Μ'—162]

Αγαπητοί: Μεγάλῃ Ἑλλάς, Λένα Χά-
ρη, Μπετόδεν, Μελέαγρε, Ἀττὲ Ἰράμ,
Νεφερίτη, Κεφαλλονιτόπουλα καὶ ὅσα
Διαπλασσοῦλα ἄνω τῶν 16 ἐτῶν θέλουν,
ἄς μοῦ χαρίσουν ἕνα τετραδιάκι τους. Θὰ
μὲ ὑπερευχαριστήσουν. Δίσις: Πόπη Κων-
σταντοπούλου. Ὁθωνος· Ἀμαλίας 84, Πά-
τρας.
Μαγεμένη Δοξάρι

[Μ'—163]

Ἐπιτρέπει ἡ Βασίλισσα Νεφερίτη ἀλλη-
λογραφία καὶ ἀνταλλαγὴ ἀστέρων μὲ
τὴν Πίστιν-Πατρίδα; Ἀναμένεται ἡ ἀ-
πάντησις.

[Μ'—164]

Γιατὶ, Σελήνη, ἔπρεπε ἀπὸ τὸ οὐράνιο
στερέωμα στὴ γῆ κι' ὅσπασες τὸ μυ-
στήριον πὺ σκέπαζε τὸ ὄνομα σου. Ἐνας
ἀστρόνομος σ' ἀνεκάλυψε δηλ. Σελήνη=
Ἐρση Βαλαβάνη. Ὁρατο ὄνομα ἔ;
Πίστις-Πατρίς

[Μ'—165]

Ἀλκη Μύρα, δὲν ἔλαβα. "Αν μορσεῖτε
ἔξαναστεῖλετε. Διαπλασσοῦλα-ες, μὴ
ἔχνατε ὅτι ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Δίσις
[Μ'—72].
Ρεζεντά

[Μ'—166]

Κορφατοπούλα, ἐσὺ ἔπρεπε νά πάρῃς
τὸ ἄλογο στὸ χορὸ τῆς Κας Μεταξᾶ
καὶ ὅχι ὁ κύριος Μήνης Νικολίτς. Ὁ μπα-
μπά διάλεξε τὸ Κερκυραϊκὸν ψευδώνυμο;
Ἀσὺλληπτες Σκιές

[Μ'—167]

Πίστις-Πατρίς, εὐχαριστώντας ἀνταπο-
δίδω τὸ χαιρετισμό. Θέλεις ν' ἀνταλ-
λάξωμε Μ. Μυστικὰ; Στείλε: Αὐγουλάν
Φάντη, Χανιά. Ἀσπὴρ Κουνελάνι

[Μ'—168]

Εὐχομαι νά περάσῃ δλος ὁ Διαπλασσο-
σμος τὸ Καρναβάλι μὲ κέφι καὶ χαρὰ.
Θερμὴ Πατριώτισσα

[Μ'—169]

Κοσμοϊστορικὸν γεγονός. Ἐνωσις
«ΙΕΡΟΕΞΕΤΑΣΤΩΝ» καὶ «ΤΡΕΛΛΟ-
ΠΑΡΕΑΣ».

[Μ'—170]

Γέρο τοῦ Μωριά ἔλαβες κι' εὐχαριστοῦ-
με. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους [Μ'—23].
ΜΟΡΦΕΥΣ-ΝΗΡΕΥΣ